

ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἔμελλον νὰ καύσουν τὸ θυμὰ τῶν.

Νέα τῶν ἱερέων κατάπληξις, καὶ βαθυτάτη τοῦ δικαστοῦ ἀπορία.

— Νὰ καύσουν; ἠρώτησεν οὗτος· εἰς τὴν πόλιν Βομβάνη; ποῖον; ποῖον θυμὰ;

— Εἰς τὴν Βομβάνη; ἀνεφώνησεν ὁ Πονηρίδης.

— Βεβαίως. Δὲν πρόκειται περὶ τῆς παγόδας τοῦ Πιλλαγῆ, ἀλλὰ περὶ τῆς παγόδας τοῦ Μαλεθάρ-Χίλλ, εἰς τὴν Βομβάνη.

— Ἴδου καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, τὰ σανδάλια τοῦ βεβηλωτοῦ, προσέθηκεν ὁ γραμματεὺς, ἀποθέτων ζεύγος σανδαλίων ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Τὰ παπούτσια μου! ἀνέκραξεν ὁ Πονηρίδης κατάπληκτος, καὶ μὴ κατορθώσας νὰ καταστείλῃ τὴν ἀκούσιον ταύτην ἐπιφώνησιν.

Μαντεύει τις τὴν πνευματικὴν σύγχυσιν τοῦ τε κυρίου καὶ τοῦ ὑπρέτου. Εἶχον ἡδὴ λησμονήσει τὸ ἐν τῇ παγόδᾳ τῆς Βομβάνης συμβάν, καὶ αὐτὸ ἐν τούτοις τοὺς ἔφερεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς Καλκούτης.

Τῷ ὄντι ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ Φιξ εἶχεν ἐννοήσει πόσον ἡδύνατο νὰ ἐκμεταλλεῖται τὸ ἀτυχὲς ἐκεῖνο συμβάν. Ἀναβαλὼν τὴν ἀναχώρησίν του ἐπὶ δώδεκα ὥρας, καὶ σύμβουλος γενόμενος τῶν ἱερέων τοῦ Μαλεθάρ-Χίλλ, ἐβεβαίωσεν αὐτούς, ὅτι ἤθελον τύχει μεγάλην ἀποζημίωσιν, γνωρίζων ὅτι ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις προσεφέρετο αὐστηρότατα πρὸς τὰ τοιαῦτα ἐγκλήματα· εἶτα δὲ ἀπέλυσεν αὐτούς, διὰ τῆς προσεχοῦς ἀμαξοστοιχίας, ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ βεβηλωτοῦ.

Ἐνεκεν ὅμως τῆς βραδύτητος, ἦν ἐπὶ πῆνεγκεν ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς νεαρᾶς χήρας, ὁ Φιξ καὶ οἱ Ἰνδοὶ ἔφθασαν εἰς Καλκούταν πρὸ τοῦ Φιλέα Φόγ καὶ τοῦ ὑπρέτου του, οὗς ἡ δικαστικὴ ἀστυνομία, εἰδοποιηθεῖσα τηλεγραφικῶς, ἔμελλε νὰ συλλάβῃ ἐξερχομένους τῆς σιδηροδρομικῆς ἀμάξης. Μαντεύει δὲ τις τὴν ἀδμονίαν τοῦ Φιξ, μαθόντος ὅτι ὁ Φιλέας Φόγ δὲν εἶχεν ἔτι ἀφιχθῆ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἰνδικῆς. Ὑπέθεσε φυσικῶς, ὅτι ὁ κλέπτης του, σταματήσας εἰς ἓνα τῶν διὰ μέσου σταθμῶν τοῦ σιδηροδρόμου, κατέφυγεν εἰς τὰς βορείους ἐπαρχίας, καὶ ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας παρεμόνευεν αὐτὸν ἐν τῷ σταθμῷ, πλήρης ἀγωνίας. Φαντάζεται δ' εὐκόλως ὁ ἀναγνώστης τὴν χαρὰν αὐτοῦ, ὅτε τὸν εἶδε τὴν πρῶτῃν καταβαίνοντα τῆς ἀμάξης, καὶ τοὶ συνοδευόμενοι νεαρὰν γυναῖκα, ἧς ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ δὲν ἡδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν παρουσίαν. Ἀπέλυσεν εὐθὺς ἐναντίον του ἀστυνομικὸν τινα κλητῆρα, οὕτω δὲ ὁ κ. Φόγ, ἡ χήρα τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Βουνδελοκούνδ καὶ ὁ Πονηρίδης ὠδηγήθησαν ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ Ὁθαδιά.

Ἄν δὲ ὁ Πονηρίδης δὲν ἦτο τοσοῦτον ὑπὸ τῆς δίκης του ἀπησχολημένος, θὰ ἔβλεπεν εἰς

τινα γωνίαν τοῦ δικαστηρίου τὸν ἀστυνομικὸν πράκτορα τοῦ Λονδίνου, παρακολουθοῦντα τὴν συζήτησιν μετ' εὐνοήτου ἐνδιαφέροντος, — διότι καὶ ἐν Καλκούτῃ ἔτι, ὡς καὶ ἐν Βομβάῃ, ὡς καὶ ἐν Σουέζ, ὁ Φιξ ἔστερεῖτο ἐντάλματος συλλήψεως.

Ἐν τούτοις ὁ δικαστὴς Ὁθαδιά, σημειώσας τὴν διαφυγοῦσαν τὸν Πονηρίδην ὁμολογίαν, ἣν οὗτος ἀντὶ πάσης θυσίας ἐπεθύμει, εἰ δυνατόν, ν' ἀποσύρῃ, εἶπε:

— Τὸ ἐγκλημα ὁμολογεῖται;

— Ὁμολογεῖται, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ κ. Φόγ.

— Ἐπειδὴ, εἶπεν ὁ δικαστὴς, ὁ ἀγγλικὸς νόμος ἐννοεῖ νὰ προστατεύῃ ἐπίσης καὶ αὐστηρῶς πάντα τὰ θρησκευματα τῶν κατοίκων τῆς Ἰνδικῆς, ἐπειδὴ τὸ ἐγκλημα ὁμολογεῖται ὑπὸ τοῦ ὀνομαζομένου Πονηρίδου, ἐνόχου ὅτι κατεπάτησε διὰ βεβήλου ποδὸς τὴν Παγόδαν τοῦ Μαλεθάρ-Χίλλ, ἐν Βομβάῃ, τὴν ἡμέραν τῆς 20 ὁκτωβρίου, καταδικάζει τὸν εἰρημένον Πονηρίδην εἰς εἰκοσιπέντε ἡμερῶν κράτησιν καὶ εἰς πρόστιμον τριακοσίων λιρῶν.

— Τριακοσίαν λιρῶν! ἀνέκραξεν ὁ Πονηρίδης, εἰς τὸν τὸ πρόστιμον μόνον ἦτο ἀληθῶς ἐπαισθητόν.

— Σιωπῆ! ἐπεφώνησεν ὑλακωδῶς ὁ κλητῆρ.

— Καὶ ἐπειδὴ, προσέθηκεν ὁ δικαστὴς Ὁθαδιά, δὲν εἶνε ὑλικῶς ἀποδεδειγμένον, ὅτι δὲν ὑπῆρξε συνεννόησις μεταξὺ κυρίου καὶ ὑπρέτου, ἐπειδὴ ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ κύριος πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς ὑπεύθυνος διὰ πάσαν πράξιν τοῦ μισθίου τοῦ ὑπρέτου, καταδικάζει καὶ τὸν εἰρημένον Φιλέαν Φόγ εἰς δικτὴ ἡμερῶν κράτησιν καὶ ἑκατὸν πεντήκοντα λιρῶν πρόστιμον. Γραμματεῦ, ἄλλην δίκην!

Ὁ Φιξ ἐν τῇ γωνίᾳ του ἠσθάνετο ἄρρητον εὐχαρίστησιν. Ὁκταήμερος κράτησις τοῦ Φιλέα ἐν Καλκούτῃ ἦτο ὑπεραρκοῦσα, ὅπως προφθάσῃ ἐκ Λονδίνου τὸ ἐντάλμα τῆς συλλήψεως.

Ὁ Πονηρίδης ἦτο ἐνεὸς, διότι ἡ καταδίκη ἐκεῖνι κατέστρεψε τὸν κύριόν του. Στοιχίμα εἰκοσι χιλιάδων λιρῶν ἐχάνετο, καὶ τοῦτο διότι αὐτός, χάχας ἀληθινός, εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὴν κατηραμένην ἐκείνην Παγόδαν.

Ἄλλ' ὁ Φιλέας Φόγ, κύριος ἑαυτοῦ, ὡς εἰ περὶ ἄλλου ἐπρόκειτο, οὐδὲ τὰς ὀφρῦς κἂν συνέσπασεν. Ἀναστὰς δὲ καθ' ἣν στιγμήν ὁ γραμματεὺς ἐξεφώνει ἄλλην δίκην, εἶπε:

— Προσφέρω ἐγγύησιν!

— Εἶνε δικαίωμα σας, ἀπήντησεν ὁ δικαστὴς.

Ὁ Φιξ ἠσθάνθη φρικτωδῶς τὴν βράχιν του, ἀλλ' ἔθαρρύνθη πάλιν ἀκούσας τὸν δικαστὴν λέγοντα, ὅτι, «ἐπειδὴ ὁ Φιλέας Φόγ καὶ ὁ ὑπρέτης του ἦσαν ξένοι, ἡ χρηματικὴ ἐγγύησις ὠρίζετο δι' ἕκαστον εἰς τὸ ὑπέρογκον ποσὸν χιλίων λιρῶν.»

128.

Ἡ λόγων ἢ τρόπων ἄκρα λεπτότης ἐπίπλαστον ἔχει τὸ προσήνεός· ἡ δὲ ἀληθὴς προσήνεια πραγματικὴ εἶναι λεπτότης.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ κυρία Κ* εἶχεν ἐν Ναυπλίῳ ἀποθήκην ἐξαιρέτων οἴνων, ἐκ τῶν ὁποίων προθύμως ἔδιδε πρὸς τοὺς φίλους αὐτῆς ἂν πρότερον τῇ ἐστέλλετο ἴσος ἀριθμὸς φιαλῶν κενῶν. Ὁ ποιητὴς Θ. Ὀρφανίδης, φίλος τῆς κυρίας Κ*, διατρίβων ποτὲ ἐν Ναυπλίῳ, ἀπέστειλεν αὐτῇ δύο κενὰς φιάλας μετὰ τῶν ἐξῆς στίχων·

Τῆ κυρία Κ*

Δύο λάβετε φιάλας, κ' ἀντ' αὐτῶν, παρακαλῶ σας,
Στείλατέ μου δύο ἄλλας, πλήρεις ὅμως καὶ κλειστάς,
Ἄπὸ τὸ γλυκὺ σας μαῦρον ἢ ἀπὸ τὸ κόκκινόν σας,
Τὸ ὅποτον ἐμφυχόνει τοὺς ἀψύχους ποιητάς.
Ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς μας μετεποίησεν εἰς οἶνον
Πλήρεις ὕδατος ὑδρίας εἰς τὸν γάμον τοῦ Κανᾶ·
Σὺ κυρά μου, χωρὶς ἄλλο, υπερέβης καὶ Ἐκείνον,
Ἐπειδὴ πληροῖς δι' οἴνου τὰ ἄγγεια τὰ κενά.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Δὲν πρέπει, ὅταν ἔρχονται καιροὶ δύσκολοι, νὰ συνεπιζώμεν τὴν ψυχὴν μας εἰς τὸ νὰ λιγύζῃ· ἀρκετὴ εἶνε ἡ πρὸς τοῦτο φυσικὴ κλίσις τῆς.

* * Δὲν ὑπάρχει ἔργον τὸ ὁποῖον ἡ ἔξις δὲν περιβάλλει μὲ θέλητρον.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

☞ Τὸ περὶ τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν ζήτημα συνεζήτηθη ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τοῦ Μονάχου, ὅπερ ἀπεφάνθη ὑπὲρ τῆς καύσεως κατὰ τέσσαρας περιστάσεις, ἧγουν μετὰ τὰς μάχας, κατὰ τὰς ἐπιδημίας, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεταφορᾶς τῶν πτωμάτων καὶ ὁσάκις ἡ φύσις τοῦ ἐδάφους δὲν ἐπιτρέπει τὸν ἐνταφιασμόν. Ἰατρὸς δὲ τις (M. Watton) προβαίνειν περαιτέρω θέλει οὐ μόνον τὴν καῦσιν τῶν τεθνεώτων καθ' οἶαν δὴποτε περιστάσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ ἐκ τῆς καύσεως παραγομένου ἀερίου. Διὸ λέγει εἰς τοὺς Ἰνδούς· «Δαπανᾶτε πολλὰ πρὸς καῦσιν τῶν σωμάτων σας, καὶ ἡ καῦσις γίνεται ἀτελής. Κύριος ὑμῶν σκοπὸς εἶνε νὰ ἔχητε τὴν ἐκ τῆς καύσεως σποδὸν ὡς πάντες οἱ ἀρχαῖοι. Ἀλλ' ἡ προσφιλεστάτη αὕτη σποδὸς εἶνε ἀναμεμιγμένη μετὰ τῆς τέφρας τῶν ξύλων. Ἐγὼ λοιπὸν θά σας δώσω ἀγνὴν καὶ ἀμιγῆ τὴν σποδὸν σας.» Ἐπειτα δὲ περιγράφει τὴν βραβευθεῖσαν συσκευὴν του, συνισταμένην εἰς κλίβανον ἔχοντα ἐσχάραν ἐφ' ἧς ἐπιτίθεται τὸ μέλλον νὰ καῖ πτώμα. Πυροῦται ἔπειτα ὁ κλίβανος ἰσχυρῶς καὶ τὸ πτώμα γίνεται κόνις, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης βλαβερᾶς ἀναθυμιάσεως. Πρὸς δὲ τοῦτοις πάντα τὰ λιπώδη μέρη μεταβάλλονται ὑπὸ τῆς θερμότητος εἰς ἀέριον ἔχον φωτιστικὴν δύναμιν ἐξαπλάσιαν τοῦ κοινοῦ ἐκ γαιανθράκων

ἀερίου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ συσκευὴ αὕτη εἶνε πανταχόθεν κλειστή, τὸ ἀέριον τοῦτο συναίγεται κατὰ μικρὸν εἰς τὸ ἀερίομετρον. Ὡστε τῆς πρώτης ὕλης ἐπανερχομένης εἰς τὸ μηδέν, ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἰατρὸς διὰ τοῦ μέσου τούτου ἀπολαμβάνει τὸ ἀέριον ἐλάχιστα δαπανῶν καὶ δυνάμενος νὰ το πωλεῖ εὐθηνότατα, κερδαίνων πολλά. Καὶ δὴ πωλεῖ τὸ ἀέριόν του εἰς τὴν Καλκούταν 50 τ. 0| εὐθηνότερον τοῦ κοινοῦ ἀερίου καὶ ἐξάκις λαμπρότερον.

Ἐνταῦθα δ' ὑπάρχει σπουδαῖον τι ζήτημα φιλοσοφικόν, τὸ δε· Ἦσοι ἄνθρωποι, οἵτινες ζῶντες ἴσαν ἀχθὴ ἀρούρης», ἀνωφελεῖς, μάλιστα δὲ καὶ ἐπιβλαβεῖς, ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσωσι μετὰ θάνατον εἰς ὄφελος τῆς κοινωνίας, φωτιζόντες τοὺς συμπολίτας των!

☞ Ἡ Ἰαμαϊκὴ εἶνε, ὡς γνωστόν, ἡ μεγίστη τῶν ἀγγλικῶν Ἀντιλλῶν νήσων, ἔχουσα τετρακοσίας περίπου χιλιάδας κατοίκων, ὧν εἰκοσакισχίλιοι εἶνε λευκοί, οἱ δ' ἄλλοι μαῦροι καὶ μιγάδες ἀπελευθεροὶ ἢ ἐκ τοιούτων καταγομένοι. Ὡς δ' αἱ πλεῖστοι τῶν ἀγγλικῶν ἀποικιῶν ἔχει καὶ ἡ Ἰαμαϊκὴ τὸ Σύνταγμά της καὶ τὸ Κοινοβούλιον. Κατὰ τινα δὲ ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Κήρυκα τῆς Νέας Ὠρῆκης τὸ Κοινοβούλιον τοῦτο ἐργάζεται νῦν εἰς τὴν ἀναθεώρησιν ἢ μᾶλλον τὴν σύνταξιν νέου ποινικοῦ κώδικος. Οἱ Ἰαμαϊκοὶ νομοθέται δοξάζουσι, φαίνεται, ὅτι τὸ εἰς τὴν ὑπόληψιν τινος ἐπιγινόμενον τραῦμα δὲν δύναται νὰ θεραπευθῇ κατ' ἄλλον τρόπον, εἰμὴ διὰ τραυμάτων γινομένων ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ ἀδικήσαντος. Λέγομεν δὲ τοῦτο, διότι μία τῶν διατάξεων τοῦ νέου κώδικος ἀποφαίνεται ὅτι «ὁ δία τοῦ τύπου προσβάλλων τινά, μαστιγούται δημοσίᾳ.»

☞ Οἱ Ἀραβες σέβονται τοὺς φρενοβλαβεῖς θεωροῦντες αὐτοὺς ἱερούς. Περιοδεύων ποτὲ ἐν Ἀραβίᾳ, Εὐρωπαϊὸς τις γεωλόγος, προσεβλήθη ὑπὸ ληστῶν τοὺς ὁποίους εἰλκυσεν ὁ βαρὺς σάκκος, ὃν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ· οἱ λησταὶ μὴ εὐρόντες ἐντὸς τοῦ σάκκου εἰμὴ παντοῖα δειγμάτια λίθων, ἔλαβον τὴν χεῖρα τοῦ ξένου, τὴν ἔφερον ἐπὶ τοῦ μετώπου των μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἔφυγον δραμαίως κράζοντες· «Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε φρενοβλαβής.»

Εἰς Ἀναγνωστῆς.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Πολλάκις συμβαίνει νὰ μὴ δυνάμεθα νὰ ἐκβάλωμεν τὸ ὑάλινον πῶμα φιάλης, διότι εἰσαχθὲν ὑγρὸν ἔτι κατέβη εἰς τὸν λαμῶν αὐτῆς καὶ συνεσφίγγθη οὕτως, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ το ἐξαγάγωμεν διὰ τῆς βίας χωρὶς καὶ νὰ κινδυνεύσωμεν νὰ θραύσωμεν τὴν φιάλην. Τὸν κίνδυνον τοῦτο ἀποφεύγομεν ἐὰν πηξώμεν ἐλαφρὰ καὶ ἐπανεληγμένως τὸ πῶμα μετ' οὐ πολὺ ἐξάγεται τοῦτο εὐκολώτατα.